

. 259. on-line setkání skupiny Dr. Hawkinse zaměřené na vzdávání se srozumitelné v CZ a SK jazycích – 13.10.2025

. 13. října / oktobra 2025

Vítáme všechny, kteří právě sledují naše 259. on-line setkání studijní skupiny Dr. Hawkinse.

Už jen tím, že jsme dotřepali svoje kostry na toto setkání, máme šanci, že se na nás něco osmózou nalepí. Tak, jak se to děje v AA nebo v jiných dvanácti krokových skupinách. Naše setkání umožňují postupné posuny z poslouchání do momentů, kdy tzv. trkne – a to naposlouchané je uplatněno v praxi, v situacích, kterými jsme karmicky přitahováni.

Díky našemu každopondělnímu on-line setkávání se, se v naší duchovní práci nacházíme v etapě, kde důrazem není již jenom „vědět“, ale stávat se tím, co se učíme. A to s pomocí naší nepřetržité duchovní zamyšlenosti. Je to mysl, která nás dovede k nemysli. Tím se posouváme do setkání, která jsou více zaměřená na vzdávání se, nebo-li přijímání toho, co je, a – toto vzdávání – je srozumitelně podané ve slovenském či českém jazyce.

Kromě on-line pondělků pořádáme 2x ročně osobní setkání, vždy na jaře a na podzim. Podrobnosti jsou uvedeny na webu www.hawkins.support. Podzimní osobní setkání se konalo minulý víkend.

Ti posluchači, kteří se připojili nedávno, mohou načerpat poznatky z našeho archivu on-line setkání, které jsou archivovány rovněž na stejném webu (www.hawkins.support).

Odezvy odkládáme z důvodu nepřítomnosti Julia.

Ale nejprve si pustíme Požehnání od Dr. Hawkinse. Pohodlně usadte či ulehněte a začínáme.

Video s požehnáním od Dr. Hawkinse:

<https://www.hawkins.support/wp-content/uploads/2022/07/DRH-pozehnani-posluchacum-hlasite-1280x720-2000.mp4>

SUR_9. Jednobodovost {zaměření} myslí

Základ {tohoto přístupu, se kterým se chceme skamarádit} se popisuje jako námi vědomě zvolený proces {volného průtoku myslí zachytávaného obsahu}, který se často plete s pojmem “soustředit se”.

Namísto toho {“soustředění se” na obsah} se zde jedná o důsledek zaostření se {na nechávání odplachtění každého myslí zachyceného obsahu} a ne úsilí {zaostření se na ten zachycený obsah}, k čemu nabádá pojem “soustředit se”. **Jde vlastně o rozhodnutí “umožnit” {odplachtění obsahu} a ne “dělat” {štourání se v obsahu}, {jin, ne jang}.** Zahrnuje to ochotu vzdát se, buď držení se nebo na druhé straně vyhýbání se přehlídce svědkovaných jevů, bez ohledu na to, zda je jejich původ v nás (mysl / emoce) nebo mimo nás (zdánlivost vnímání / smysly).

Je jen potřebné zanechat přitažlivost k, nebo averzi vůči, procházejícím jevům. Pojem “soustředit se” vede k úsilí ega zaměřit se na obsah, který je lineární, místo toho by uvědomování si mělo ustoupit od obsahu (představ, myšlenek, nápadů, pocitů, atd.) {a nasměrovat se} na samotné nelineární pole rámce.

Tento postoj nás vede blíž k otázce “kdo” pozoruje. S vnitřní upřímností potom člověk zjistí, že neexistuje “kdo” ale místo toho je to “co” – což je nezávislý rys {, nezávislá vlastnost,} vědomí, který {, která} svědkuje.

Od toho, {co pozoruje, (a tím i od svědkovaných jevů)} se dá odpoutat

na základě stáhnutí záměru něco se {svědkovanými} jevy dělat,

jako například ⇒ vytloukat požitek, nebo ⇒ nějakou emoci.

Přesnější název pro tento přístup {jednobodovosti zaměření mysli} je

“nebodovost zaměření mysli”, a to v tom smyslu, že

jde o naši volbu / rozhodnutí nezaostřovat se {a “hledat situace”},

a tak se nenechat vtáhnout do účasti na procházejících jevech.

Člověk, jednoduše, svojí volbou, dovoluje {“difúzní”} svědkování {předvzcházejících a přecházejících jevů na obrazovce mysli}, místo usilovného jednobodového zaostření {a nenechá se nachytat na kavářenskou nabídku témat, nabízejících se všednímu já na uchmatnutí} (...).

SUR_10. Ostrá Hrana Břítvy: Zůstávat na Vrcholu Vlny

Svědék / pozorovatel je “přístup” nepřetržité duchovní zamyšlenosti. Jevy se objevují a mizí. **Člověk musí neustále vzdávat ⇒ touhu jevy prožívat nebo ⇒ touhu “těžit” ze zážitku samotného prožívání.**

Je možné si všimnout, že pocity a myšlenky vzchází a opadávají jako vlny. Očekávání budoucnosti je výsledkem snahy jí ovládat, {a to} často na základě strachu. Strach, {snaha} ovládat {každický okamžik prožívání}, a očekávání, jsou spojené se zaostřením se na přední část prožívání. Na rozdíl od toho, ulpívat na

myšlenkách a pocitech, {držet se jich zuby-nehty} co jen jednu desetinu vteřiny po vyvrcholení vlny, znamená zaostřovat se a držet se minulosti. Zaostřit se je potřeba na vrchol samotné vlny, jak se právě začíná převalovat do té jedné desetitisícinové vteřiny {otevřené} clony “prožívání”. Rozpoznání tohoto “prostoru” je možné vnitřním rysem vědomí / uvědomování si, která nepodléhá opoždění. Není možné to uskutečnit dojmy vnímání {tedy mezi myšlenkami}, protože dojmy vnímání se pohybují přesně tak stejnou rychlostí, jako myšlenkové pochody.

Uvědomování si / Vědomí se nachází těsně pod nebo, {jinými slovy,} před funkcí diváka / pozorovatele. Je tiché a nehybné, stejně jako je obloha nebo samotný prostor. Zřeknutím se: ⇒ očekávání, ⇒ lpění, ⇒ vyhledávání rozkoše, nebo ⇒ vyhýbání nepříjemnostem, zaostření zůstává upřímené na vrchol prchajícího okamžiku, úzkém jako ostří břitvy. Tímto vyrovnaným postojem, myšlenkové pochody a vyobrazení postupně ustupují a odhalují, že nosné pole je uváděné do chodu žádostivosti a záměrem samotné myšlenkovitosti. Jestliže se zaostření a zájem přesune z obsahu na pozorovatele / svědka, zjistí se, že pozorovatel / svědek je (...) nelineárním neosobním rysem, který je prvotní, vrozený a nezávislý.

Ačkoliv se tato meditace / nepřetržitá duchovní zamyšlenost mohou zpočátku jevit nezvyklými a těžkopádnými, vzhledem k tomu, že jsou v souladu s vůlí a Božskou energií, se nakonec, a bez odporu, samonastaví {, jako přístup ke každodennímu životu}. Pokud si svědkované jevy ani nepřejeme, ani jim neklademe odpor, a ani si je neceníme jako ,naše‘, tak začnou ustupovat a nakonec opadnou. Následně je každý {jev}, už při {jeho samotném} vzcházení, vzdaný Bohu, a tichý zdroj energie, který tak hodně chce myslet a prožívat, se odhalí. Abychom mu odebrali energii, je jen třeba vzdát {samotnou} touhu Bohu {, ať se On s tím zaměstnává}.

SUR_11. Vzdávání tvrdohlavosti

„Takže překlenout ztotožňování se s obsahem vědomí {, s tím, co právě teď prolétá myslí,} je nejrychlejší cesta ke stavu, ve kterém **upouštíte od všeho, {zároveň} jak to vzchází {před vaše vědomí}.**“

To nás tedy přivádí zpět k záměrnosti. Záměr oddanosti Bohu znamená vzdát se své vůle {/ tvrdohlavosti} a odevzdat ji Bohu. Takže po celý čas se vzdáváme své vůli (...) Takže nejrychlejší cesta samozřejmě je (...) buď můžete strávit celou {tuto} epizodu života následováním {rozmanitých} duchovních postupů, a meditací, a podobných věcí, nebo se můžete, hluboko ve {svém} nitru, vzdát Bohu. Toto vzdání se Bohu, hluboko ve {svém} nitru, může trvat zlomek vteřiny, ale dopracovat se k tomu zlomku vteřiny může trvat hodně převtělení {/ epizod životů}, {strávených} v agoniích a utrpeních (...) S duchovní přípravou, tedy, slyšíce určité duchovní pravdy, se tento čas ohromně zkrátí. Teď si člověk alespoň uvědomuje, co je problém.

Setrvávání v tvrdohlavosti je právě to, co zabraňuje Osvícení – to a jen to {!!!!}

{Je to} jedna jediná věc: {neúprosné} trvání na tom, co já chci, po čem já toužím, jak to já vidím. Takže osobní, všední já a jeho naléhavosti soustavně stojí v

cestě. Ochota vzdát se své tvrdohlavosti a odevzdat ji Bohu, tedy „Oddaná Nedualita“ {což je DRH vymyšlený název duchovní cesty, kterou učí}, znamená, že Láska k Bohu je tak intenzivní, že člověk je ochoten vzdát se své osobní vůle {, čímž přivolá a umožní asistenci duchovní Vůle, a v konečném důsledku jednou přivolá smrt pomyslné opravdovosti existence svého všedního já}. Člověk se před tím {zánikem všedního já} ocitne tváří v tvář {, a to} v posledním okamžiku {, na prahu osvícení}.

(...) člověk začne překlenovávat ego, a ono začne uvolňovat své sevření, zmírňovat nadvládu nad věcmi svou vůlí a chtít je měnit (...) a **„vzdávání se“ se nyní dostává do popředí jako životní styl** a způsob, jakým {ve světě} jsme. Takže přitom, jak vše vzchází, je vše vzdáváno Bohu – aby to bylo tím, čím to je v {tom-kterém} okamžiku, bez jakékoliv touhy to měnit.

Vzdávání se své vůle {/ tvrdohlavosti} tedy vytrhává zpod ega jeho opory, což ho oslabí a zhroutí, a člověk vejde do úžasného stavu.“

SUR_12a. Poslední metry finíše.

Pokud jsou podmínky – zahrnujíc {převládající} stav mysli, záměr, oddanost – příznivé, může vzniknout rozhodnutí {opravdu} vše světské zanechat, a zcela se vrhnout – nyní nebo nikdy, soustavně, jako laser, zaostřeně {, s klapkami na očích,} – do vzdání se té části ega, která se týká vnímatele/prožívatele.

Tento přístup přivede člověka poměrně rychle mimo mysl, k samotnému „okraji zpracování“ {, ke vznikajícímu počátku prožívání,} prožívajícího.

Tento „okraj zpracování“ je u všedních lidí přesně to [udomácněné] místo jejich všedního pocitu ‚já‘, a vytváří zpoždění 1/10,000nu vteřiny mezi Skutečností a světem, jak je vnímán nebo prožíván.

Tato rozluka je klíčovým bodem a ložiskem mylných představ a duality všedního já, které zatemňuje chápání přirozeně vlastní Skutečnosti Neduality (Věčného JÁ).

S překlenutím mylné představy existence odděleného, individuálního, osobního všedního já, vystoupí {do popředí} Zářivost a Jednost Věčného JÁ, jehož prostřednictvím se veškerý život, ať už je označován za subjektivní nebo objektivní, přetvoří {pozměněním úhlu pohledu} do Jednosti {Všeho-Co-Je}.

SUR_12b. Dynamika Osvícení.

Na velmi vysokých úrovních {vědomí}, subjektivní prožívání existence už není omezováno narcistickým egem, a ani psychologickými zábranami stanovisek. **Tento stav je důsledkem postupného vzdávání se, ve velké hloubce, všech {nashromážděných} omezení a systémů přesvědčení,** {kromě víry v tento návod od DRH, viz ‚proč Hawkins‘ na webu}. Požadavkem je soustavné ‚jednobodové {, nebodové,} zaměření mysli‘, odbourávající emocionální/mentální pozůstatky z nižších úrovní

vědomí, a vzdávání všech {myslí nakoupených} sebetotožností {kdo a co jsem}, a {myslí nakoupených} mentálních systémů přesvědčení. Tento proces je napomáhán a podporován nerušeným přítokem duchovní {, takzvané] kundalini energie do vyšších éterických duchovních těl nad korunní čakrou.

Tok kundalini energie je odezvou na vzdání osobní vůle přímo Božskému Učiteli, Avatarovi, Mudrcovi, nebo Božství, ať je dovoláván pod jakýmkoliv jménem.

SUR_13a. Modlitba božího služebníka.

„Všichni ti, kteří si přejí se ke mně připojit v modlitbě božího služebníka, ať se přidají:

(Víte, jednou z nejmocnějších modliteb, je opakování, že jsme služebníci Boha. Říkáte:)

Jsem Boží služebník,

Proto má vůle, mé myšlenky, a všechno ostatní,

jsou zbytečné.

Jsem služebník Jeho Výsosti,

a prosím Boha o projevení Jeho Vůle pro mne.

Jakým způsobem mohu být Tvým služebníkem, Ó, Pane?

A tak tě tedy Bůh zdokonaluje.“,

SUR_13b. Jak vypadá svět po jeho překlenutí?.

Otázka: **Jak vypadá svět po jeho překlenutí?**

Odpověď:

Podstata Božskosti vyzařuje jako Záře z Dokonalosti Vše zahrnujícího Tvoření jako rysy existence. Nepřetržité vzcházení vede ke svědkování jevů jako nezávislých a samovyvíjejících se, {a to} mimo čas, příčinné souvislosti, či dokonce časové následnosti. {Nezobrazené} možnosti vzcházejí jako zeskutečňování se jevů.

Vše {v předchozích větách} uvedené je nezávisle poznáno na základě Jednosti Večného JÁ / Existence. Dokonalost Všeho-Co-Je vyzařuje jako skvostná nádhera, dokonalá Vyrovnanost, a Souladná Souhra, pomocí kterých se Dokonalost {Dokončenost} projevuje jako další Dokonalost {Dokončenost}, na základě vývojového {/=evolučního} odvíjení. Není ani ,tady', ani ,tam'; není ani ,teď', ani ,tehdy'. Se završením {cesty, po proměně,} není žádných otázek vyžadujících odpověď, protože Vše-Je-Zřejmé.

Nejvyšší Sláva Bohu!

SUR_14. Náhlé osvětlení

Duchovní Skutečnost je větším zdrojem rozkoše a uspokojení, než jaké může dodat svět. Je nekonečná, a soustavně dostupná v přítomnosti, namísto v budoucnosti. Je vlastně více fascinující, protože člověk se naučí žít na vrcholu {právě} přítomného okamžiku, namísto {toho, aby žil} na hřbetě {, na zadní, opadávající části} vlny, která je minulostí, nebo v čele {, na přední, vznikající části} vlny, která je budoucností. Člověk má větší svobodu, když žije na fascinujícím {jakoby} ostří nože {právě přítomného} okamžiku, než jako když je věznem minulosti, nebo má očekávání od budoucnosti.

Pokud je cílem života dělat to nejlepší, co člověk umí, a to v každém odvíjejícím se okamžiku {své} existence, pak, prostřednictvím duchovní práce, už unikl hlavní příčině utrpení. V momentce neoblomné přítomnosti {soustavně probíhajícího okamžiku}, se neodehrává {absolutně žádný} životní příběh, na který je třeba reagovat nebo ho upravovat. S tímto jednobodovým zaměřením myslí se brzy stane zřejmým, že vše jednoduše ,je takové, jaké je', a to bez komentářů nebo přídavných jmen.

Pokud v {každém}, právě probíhajícím okamžiku každého okamžiku,

je úplně završena ochota se mu úplně vzdát,

člověk může rázem, v bleskovém okamžiku,

překlenout ego,

a otevře se cesta pro Poznání, kde Boží Světlo, jako Věčné JÁ, odhalí Zdroj Veškeré Existence a Skutečnosti.

Pokud ego nemá ani minulost, ani přítomnost, ani budoucnost, na kterou se může zaostřit, tak se umlčí. Je nahrazeno Tichem Boží Přítomnosti; a tedy cesta k náhlému osvětlení je soustavně dostupná. To nastává přirozeně {samo od sebe}, když se zříkáme fascinace příběhem o ,nás samých', {a to} z minulosti, přítomnosti, nebo budoucnosti.

Mylná představa ,Nyní' je nahrazena skutečností ,Soustavností'.

SUR_15a+b. Modlitba oddané neduálnosti

„To, co je Hlasem Boha, je ticho. Když se noříme do Hlasu Boha, noříme se do ticha, které naznačuje Boží Přítomnost. V pozadí pod {každou každyčkou} myšlenkou, v pozadí pod myšlenkovitostí, je Nekonečné Ticho, a {toto} Nekonečné Ticho je zdrojem veškeré existence; a mezi myšlenkami, {vlastně} pod myšlenkami, je hrobové ticho, a jediné, co musíme udělat, je uvědomit si {přítomnost} tohoto ticha – jediné, co musíme udělat, je uvědomit si to ticho – rozpoznáním, že tam je:

(tichá odmlka)

{V pozadí} za všemi zvuky vesmíru, ticho je tam věčné. {V pozadí} za zvuky v lese, v lese je ticho. Zvuk ptáka nemá nic společného s tichem. Vidíte, ticho {, jako podklad pro zvuk, jakože tiché jeviště, na kterém slyšet zvuk herců}, je zachováváno, a to i přesto, že je nad ním zvuk. {Tedy} jediným důvodem, proč můžete slyšet {nějaký} zvuk je, že {zaznívá a ,opírá se' o} pozadí ticha. Takže ticho je {soustavně} tam – přímo uprostřed zvuku. **Takže zaostřujete se na {to} ticho, které je soustavně přítomné!**

Uprostřed nekonečné směsi disharmonických zvuků a katastrofy – kulky létají okolo a letadla havarují a rozpoutává se peklo – není nic {jiné} kromě Nekonečného Ticha. Takže **ztotožňujete se s tím tichem a jen si udržujete uvědomování si {tohoto ticha}**. Můžete pokračovat ve svém každodenním životě a dělat vše, co potřebujete – a po celou dobu zároveň {, používající neustálou duchovní zamyšlenost,} si uvědomovat přítomnost ticha. Takže to vás ,zorientuje'. {Možná} houževnatá modlitba na ,zorientování se', je, že si soustavně uvědomujete **ticho** {, že prosíte o přízeň soustavného uvědomování si ticha}, **které je {vlastně} nekonečným rámcem. Opravdovostí {, tedy faktem,} Přítomnosti Boha je Nekonečné Ticho. A pak, to, co držíte v mysli, v tom tichu, má sklon se projevit, {ale} ne jako výsledek {lineárních} příčinných souvislostí, ale jako projevení se možností {, pokud jsou podmínky na jejich projevení příznivé, v daném čase a místě}. {Říkáte si:}**.

A děkujeme Ti, Ó, Pane

za Tvoji Boží Přítomnost,

{která se projevuje} jako Nekonečné Ticho,

z něhož vzchází naše existence.

Amen!“

Ticho převládá, takže ticho ⇒ není přerušováno, ⇒ není vytlačováno zvukem.

⇒ Nic nevyrušuje jeho klid, a ⇒ nic se nemotá do jeho míru.

SUR_16. Poslední krok k dostavení se stavu osvětlení

.1. **Zaostříte se do svého nitra**, na absolutní subjektivitu všeho {svého} prožívání.

.2. Zkoumejte povahu pociťování toho, co {nazýváme} **subjektivitou**, která **doprovází každý projev** života.

.3. Aniž byste cokoliv {co vzchází pro vědomí} pojmenovali, všimněte si, že po celou dobu, v každém okamžiku, v každíčkém mžiku, za všech okolností, je {,s vámi na cestách'} **soustavně přítomný**, už dále nedělitelný, {,doprovázející'} podklad subjektivity.

.4. {A tato subjektivita se} nikdy nemění. {Váš životní příběh se mění z ,hodiny na hodinu', ale stále je tu něco, co je neměnné, a to něco soustavně pozoruje a trochu na jiné úrovni prožívá.}

.5. Podstatou všeho prožívání, a to ve všech jeho stavech (jako jsou například myšlení, cítění, vidění, poznání atd.) je přítomnost tohoto subjektivního rysu.

.6 Nu, a začněte blíže bádát, co toto soustavně přítomné subjektivní prožívání je.

.7. Bez něj by nebylo možné vědět, že člověk existuje.

%

.8. Zeptejte se: „Jak {je možné, že} si uvědomuji, nebo – jak dokonce vím, že existuji?“,

.9. Toto je nejlepší otázka, na kterou je třeba najít odpověď, protože vede přímo a {intuitivně,} beze slov, k soustavně vyskytující se Skutečnosti.

.10. {Odpověď je:} **Ztotožněte se s tímto rysem**, (způsobilostí, stavem, {fenomémem}) **soustavně přítomné subjektivity, která je pociťována jako podklad uvědomování si.**

.11. **To je samotné vědomí.** {Vy jste to cosi neměnné z bodů 3 a 4}.

.12. **Ztotožněte se s tímto vědomím, místo toho, o čem si je {toto vědomí} vědomé.**

.13. To je přímočará cesta, {vedoucí} k {vaší podstatě, k tomu, co hledáte, tedy k} Věčnému JÁ.

.14. Je to vlastně jediné konání {, způsob, postup, provozování}, které vede přímo přes portál dveří {vedoucích k osvětlení}.

.15 {Není potřeba} nic vědět, nic se učit, nic si pamatovat {, a hledat, spekulovat, zdůvodňovat,...}.

.16. Je jen jednoduše potřeba – zaostřit se, upřít se, pomeditovat, nepřetržitě duchovně se pozamýšlet, podívat se na věc, a **rozpoznat, – že** podkladem a zdrojem existence je zásadní, neoblomná, subjektivita Přítomnosti Boha {, projevující se} jako Světlo Vědomí.

%

.17. **Subjektivita, zbavená obsahu**, bez mylné představy subjekt/objekt **je Věčné JÁ**. {Mylná představa je, že nějaké ,já' (= subjekt), pozoruje ,cosi' (= objekt). Pozorovatelnost je automatický rys, automatická vlastnost vědomí, ona se sice děje, ale beze ,mne', bez osobních zájmen, sloves, podstatných jmen}.

.18. Subjektivní ,já' Věčného JÁ je nezávislé na obsahu či formě, **je mimo všech myšlenek** či konceptů.

.19. {Takže} nejsou to ani pocity {= obsah} a ani myšlenky {= obsah}, které jsou důležité, ale pouze subjektivita {= nekonečný rámec}, která je podkladem jejich zdánlivé důležitosti. {Bod 11}.

.20. {Zdánlivě} protimluvně, je to právě zásadní, neoblomná, subjektivita, která vede k úžasnému objevu jediné možné pravé ,objektivity‘.

.21. Jediný fakt, který může být objektivně, vždy a za všech okolností ověřen kýmkoli a kdekoli je absolutní, nedělitelný fakt subjektivity.

.22. Dokonce i zásadní vědecké zkoumání vede k odhalení, že bez subjektivity není nic poznatelné a {bez subjektivity} se ani dokonce nedá říci, že {to} existuje.

.23. Uvědomování si {schopnosti} uvědomovat si, uvědomování si ,být při vědomí‘ a uvědomování si obsahu – jsou všechny závislé na vzcházení z této subjektivity.

FRANTIŠEK:

823 slov od Františka revidovaných Julem

Přátelé, děkujeme, že máme opět příležitost být ve skupině stejně zaměřených a osmózou obdarovávat naše kamarádská těla.

To nám usnadňuje si uvědomovat, že podléháme jenom tomu, co uchováváme v mysli. A tedy jak jsme si jindy řekli, na co vrháme pohledy a komentáře, tedy na to, co chceme, ale i nechceme, to potom intenzivněji chytáme. Je na nás, kolik pozornosti věnujeme vzcházejícímu obsahu. A zde je nutno říci, že my usilujeme jít směrem, kde nemáme komentáře.

Pokročilý ví, že nic není dobré ani zlé, jsou to jenom pohledy všedního já na svět, které ho dělají takým, a tyto pohledy pocházejí z nevědomosti, čili z nedostatku duchovního vývoje nebo uvědomování. Tedy, když jsme se všemi myšlenkami v pokoji a v tichu, tak věci ve světě jsou také v pokoji a v tichu. Záleží na tom, kde libovolně uděláme čáru rozdělující dobro od zla, která definuje naši dualitu. Zde je nutné si odkrýt, že všechny názory či stanoviska jsme nakúpili od svých rodičů, sourozenců, učitelů a jiných, kteří nás vychovali, jak nejlépe uměli v této a také v předcházejících epizodách života. Upouštíme od stanovisek, co nás vede směrem k pokoji a tichu. Důvodem, proč všední já dělá věci, je zadostiučinění a zisk, ze kterých získává čili džůsuje energii. Každá emoce a pocit jsou sami o sobě jejich vlastní odměnou. Naše ego, naše všední já, náš macík, chce soustavně zakoušet, a v žádném případě nechce mít pokoj a ticho.

Jak na to?

Musí v nás existovat neotřesitelné rozhodnutí ten pokoj mít. Pak musíme vidět nevinnost ve všech a ve všem, a ta nám umožní být láskyplnými, být soucitnými, být nehodnocujícími odpouštějícími. Jediným účinným způsobem vymotání se z cirkusu světa je pokorné uznání si vlastních nedostatků a nevědomostí, které nám umožní mít ochotu vzdát se své tvrdohlavosti, čímž v sobě otevíráme prostor Duchovní Vůli Já-

Bytí, tedy nekonečné, neohraničené VěčnéJá, jakkoliv to nazveme. Každý, tedy i já, dělá vždy to nejlepší, co umí a čeho je schopný. Jinak řečeno, tímto vlastně uznáváme neohraničené, nekonečné VěčnéJá, v nás i ve všech kolem nás, čili Boha, kterého pomoc se projeví tehdy, když si přiznám, že s problémy se já sám neumím vypořádat, jsem v koncích a jednoduše je vzdávám Bohu.

Nekonečné VěčnéJá nacházíme skrze jednoduchost. Vhodné je opakovat si jakoukoliv jednu opravdovou duchovní pomůcku, kterou si týdně, měsíce či i roky oddaně říkám a používám na všechno, co mne každý den potkává. Na všechno brblání myslí si preventivně říkám něco jako:

„Nuž vypočujme si, co na to ego-macík. Nech ti dobře padně, ty vykonáváš svou práci dobře, protože si tak naprogramován.“ Nakolik přirozeností ega je se do všeho štúrat. Čili když ještě sleduji světové zprávy, vnímám je jako pohádky vytvořeny pro ty, kteří chtějí ještě zakusovat svět.

Nebo si řeknu:

„0000m“

Nebo si řeknu:

„No a čo?“ „Věci sú, jako sú.“

Nebo si řeknu:

„Vykonávám potřeby přítomnosti, aniž bych si přál, aby věci byly jináč.“

Nebo si řeknu:

„Budu vědět...vidět...slyšet...poznat

Co je třeba vědět, až to bude třeba vědět“

Nebo si řeknu:

„Jsem zodpovědný za úsilí, a ne za výsledek, který pochází z tvoření a karmy, tedy je na Bohu.“

Nebo si řeknu:

„Všechn strach je mylnou představou, a já to bezpodmínečně vím, jdu skrze něj, stůj, co stůj. V absolutním, radikálním okamžiku soustavně přítomného momentu jsem vždy v bezpečí.“

Nebo si řeknu:

„Je to pravda? Je to naozaj pravda? Co mi ten pocit dělá? Jak bych se cítil bez toho pocitu? Jak bych se cítil, kdybych to viděl jináč? Mohl bych to vidět jináč? Jsem ochotný to vidět jináč? Haló, no a tedy kdy?“

Nebo si řeknu, když mi někdo něco vysvětluje:

„Je to pravda? Je to pozitivní a bezúhonné? Pozvedne mně to, když to nakoupím?“
Přece na každou myšlenku, moji i jiných, mám právo si říct: „Děkuji za pozvání, nepřijímám!“, protože neustále dávám pozor, abych v každodenním životě soustavně jednal oddaně bezúhonně.

Nebo si řeknu, když jsem něco zvorál:

„Omlouvám se, prosím odpusť mi, děkuji, mám tě v lásce.“

Opakováním výše uvedeného sami v sobě uvolňujeme prostor k zanechávání redakčních úprav a komentářů na to, co se děje kolem nás, čímž se otevíráme k možnému projevu Boží Přízně a zpřístupňujeme si postupné poznání nekonečného neohraničeného Věčné(ho)Já. Jedná se o soustavnou duchovní zamyšlenost, což vlastně může být nazváno modlitbou o Boží Přízeň, čili o přeměnu vyvolávající duchovní energii, která jakoby nabuzovala možnosti, které by nám snad jinak nepřišli na mysl v tom čase. Například o Přízeň na vzdávání našich nakúpených stanovisek, aby se situace ve vzájemném pokoji a klidu nějak rozuzlila, vykrystalizovala, či snad udrncala. Přitom dovolujeme jiným, aby byli jiní, a zároveň nedovolujeme jiným, aby měnili naše zaměření. A dospějeme k poznání, že: „Moje skutečnost je dokonalá vyrovnanost a souladná souhra.“ Tedy, karmicky se mi předkládají přesně ty životní situace, které po mém zpracování vedou ke klidu.

Závěrem ti děkujeme, Ó Pane, za tvoji Boží Přítomnost, která se projevuje jako naše existence, pokoj a ticho.

A jak Dr. Hawkins říká – Gloria in Excelsis Deo – čili Nejvyšší Sláva Bohu.

KONEC – po vyčerpání témat neoficiální části.

Bezplatné připojování se zůstává zachováno, pokud příspěvky postačují na krytí výdajů.

Družstvo Evoluce, které tyto aktivity zastřešuje, je financováno jen z darů.

Minulý týden bylo darováno 555 Kč

Děkujeme za finanční podporu.

Nabízíme záznam celého on-line setkání:

Zvukový záznam v MP3:

https://drive.google.com/file/d/1b_FXJd0x1hN7X8de0ZwgedNypjW13m0N/view?usp=sharing